

Sygn. akt VII U 549/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Cichosz
Protokolant:	protokolant sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r. w Lublinie

sprawy (...) w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

z udziałem ubezpieczonej J. P.

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

na skutek odwołania (...) w K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

z dnia 29 stycznia 2015 roku, znak:(...)

- zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że (...) w K. nie jest zobowiązany do zwrotu nienależnie wypłaconych świadczeń w kwocie (...),60 (cztery tysiące dwieście trzydzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy);
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz (...) w K. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII U 549/15

UZASADNIENIE

(...) w K. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 29 stycznia 2015 roku, którą zobowiązano go do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 sierpnia 2007 roku do 31 października 2014 roku i od 7 września 2007 roku do 29 stycznia 2015 roku przez ubezpieczoną J. P. w kwocie odpowiednio 2.873,10 zł i 1.364,50 zł.

W uzasadnieniu odwołania (...) w K. zarzucił obrazę:

- art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu bowiem dotyczy nieprawdziwych danych podczas gdy dane zawarte w świadectwie pracy z dnia 1984 roku są zgodne z prawdą,

- art. 138 ustawy o emeryturach i rentach w zw. Z art.84 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu w przedmiotowej sprawie bowiem świadczenia wypłacone J. P. nie wypełniają przesłanek z definicji nienależnie pobranych świadczeń,

- art. 84 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na nakazaniu zwrotu należności za okres od 1 sierpnia 2007 roku do 31 października 2014 roku i od 7 września 2007 roku do 29 stycznia 2015 roku podczas gdy ww. przepis zezwala na żądanie zwrotu należności za okres trzech lat licząc wstecz od daty ostatniej wypłaty,

- art. 84 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na obliczeniu odsetek od daty 7 września 2007 roku a nie od daty doręczenia decyzji o zwrocie nienależnie pobranego świadczenia.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca między innymi wskazał, iż formularz świadectwa pracy wydanego ubezpieczonej w 1984 roku nie zawierał rubryki dotyczącej korzystania przez ubezpieczoną z urlopu wychowawczego. Obowiązujący wówczas kodeks pracy w art. 97§ 2 określał dane jakie ma zawierać świadectwo pracy i przepis ten nie wprowadzał obowiązku zamieszczania w świadectwie pracy informacji o urlopie wychowawczym.

Wskazując na powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji o zwrocie przez wnioskodawcę nienależnie wypłaconych J. P. świadczeń z ubezpieczeń społecznych (odwołanie k.2-4).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że jeżeli pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez płatnika składek nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość, obowiązek zwrotu tych świadczeń wraz z odsetkami obciąża płatnika składek. Nadto ZUS wskazał, iż ubezpieczona pobrała nienależne świadczenie na skutek nieprawdziwych danych zawartych w świadectwie pracy wystawionym przez płatnika składek, który w wydanym świadectwie nie zamieścił informacji o przebywaniu przez ubezpieczoną na urlopie wychowawczym (odpowiedź na odwołanie k.7-9).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie niniejszej stan faktyczny jest niesporny, a spór sprowadza się wyłącznie do tego, czy za wypłacenie ubezpieczonej świadczenia w zawyżonej kwocie na skutek nie ujawnienia, iż przebywała ona na urlopie wychowawczym odpowiedzialność ponosi wnioskodawca, który wydał ubezpieczonej świadectwo pracy bez informacji o jej przebywaniu na urlopie wychowawczym.

W konsekwencji powyższego należy ocenić czy istnieją przesłanki do obciążenia odpowiedzialnością wnioskodawcy, z tytułu nienależnie wypłaconego ubezpieczonej świadczenia, określone w art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z tym przepisem (ust.2 pkt 2) za kwoty nienależnie pobranych uważa się świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych danych lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu wypłacającego świadczenie przez osobę pobierającą świadczenie.

Wyżej wymieniony przepis w ust. 6 stanowi, że jeżeli pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez płatnika składek nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, obowiązek zwrotu obciąża płatnika składek.

Wobec powyższych uregulowań warunkiem ustalenia odpowiedzialności płatnika składek jest uznanie, iż pobrane nienależnie świadczenie było spowodowane przekazaniem organowi rentowemu nieprawdziwych danych.

Analiza wydanego ubezpieczonej świadectwa pracy, na podstawie, którego organ rentowy ustalił wysokość świadczenia, wskazuje, że dane zawarte w wydanym świadectwie nie mogą być uznane za nieprawdziwe. Obowiązujący w spornym okresie formularz świadectwa pracy nie zawierał rubryki dotyczącej informacji korzystania przez pracownicę z urlopu wychowawczego. Należy zauważyć, iż wystawione ubezpieczonej świadectwo pracy zawierało

wszystkie informacje przewidziane w jego treści przez art. 97 § 2 kp jak i Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 roku w sprawie świadectw pracy i opinii w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie. Wnioskodawca nie był zatem zobowiązany do zamieszczania informacji o przebywaniu ubezpieczonej na urlopie wychowawczym. Powyższy obowiązek nie wynikał także z przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1984r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasady wypłaty tych świadczeń w związku z art. 11 ust.2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew ustaleniom organu rentowego, wnioskodawca nie wskazał w spornym świadectwie danych nieprawdziwych a tylko podanie danych nieprawdziwych powodowałoby jego odpowiedzialność w oparciu o wskazane wyżej przepisy. Zdaniem Sądu Okręgowego to organ rentowy był zobowiązany do tego aby zgromadzić wszystkie dane mające wpływ na wysokość świadczenia ubezpieczonej. W żadnym razie nie wykonanie powyższego przez organ rentowy nie może obciążać pracodawcę, który wystawił świadectwo wskazując wszystkie informacje, jakie w wówczas obowiązującym świadectwie winny być wskazane.

Należy wskazać, iż w podobnym stanie faktycznym wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 6 marca 2013 roku sygn.akt III AUa 124/13, a także Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 24 czerwca 2015 roku sygn.. akt. III AUa 206/15.

Ponieważ wnioskodawca wygrał sprawę, należało uwzględnić jego wniosek o zasądzenie kosztów procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie reprezentującego wnioskodawczynię pełnomocnika w kwocie 450 zł zgodnie z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze, uznając, iż decyzja organu rentowego nie odpowiada prawu, Sąd Okręgowy na podstawie wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.